

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Joaquim Colominas

Professor de ciència política a la URL
www.joaquimcolominas.cat

El futur de la catalanitat

Què succeeix quan en un país conviuen dues comunitats lingüístiques, culturals? Què acaba succeint? A Catalunya coexisteixen dues comunitats culturals i lingüístiques: la pròpia, la catalana; i l'espanyola. Mediàticament, cada una d'aquestes comunitats es mou en uns espais concrets: TV3 - AVUI - RAC 1 - Catalunya Ràdio..., per un costat; i Tele-5 - Antena 3 - TVE - la SER - la COPE - *El País* - *Abc*..., per l'altre. Són dos mons, culturalment, lingüísticament, mentalment, que conviuen, que cohabituen pacíficament, però són dos mons. És veritat que alguns ciutadans tenen sentiments d'identitat compartida, i conviuen en les dues comunitats a la vegada. Certament. Però aquests són una minoria. En realitat, quan en una mateixa societat coexisteixen dues llengües, dues cultures, l'una acaba menjant-se l'altra. El peix gros sempre acaba menjant-se el petit.

HISTÒRICAMENT, ELS TRES DARRERS intents d'acabar amb la identitat cultural, lingüística, nacional, que ha sofert Catalunya (Decret de Nova Planta, 1716; dictadura de Primo de Rivera, 1923, i dictadura de Franco, 1939), els hem superat. Els nostres avis, els nostres pares, van saber salvar-nos els mots. No van cedir. Van salvar la llengua. Cal destacar l'encert del catalanisme de voler fer de Catalunya un sol poble. La voluntat d'unir i no de separar. La voluntat d'integrar a la catalanitat els nouvinguts. L'escola catalana ha fet un gran servei al país en aquest sentit. Fer una única xarxa escolar per a tothom va ser un gran encert. El plantejament era encertat.

LA IMMIGRACIÓ ESPANYOLA DELS anys cinquanta i seixanta, la primera generació, bàsicament, ha conviscut, però no s'ha integrat. La segona generació, per sort, ha estat diferent. Una part dels fills d'immigrants espanyols s'han arrelat. I alguns d'ells han treballat en defensa de la catalanitat molt més que alguns ciutadans de quatre cognoms catalans. A més, que l'ascensor social hagi funcionat ha estat fonamental

“Ens fa falta un pla estratègic, que de moment no tenim. Ens falta saber quin país volem per d'aquí a vint-trenta anys; ens falta saber amb què comptem i saber quins passos hem de seguir per apropar-nos a la fita marcada”

DANIEL BOADA

per a aquesta integració. Oferir feina, treball i una oportunitat per progressar ha estat fonamental. Un altra part d'aquesta segona generació, però, simplement s'han adaptat. I un tercer grup tenen els peus aquí des del primer dia, però el cap el tenen allà. Viuen aquí, de la mateixa manera que viuen els d'Extremadura o els de Castella: lingüísticament, culturalment, nacionalment, viuen en espanyol.

ARA, PERÒ, L'ESCENARI HA CANVIAT totalment. El país ha canviat. Les fortes onades d'immigració rebudes els darrers anys han transformat bona part de la societat catalana. I a vegades sembla que no en siguem prou conscients, d'aquest fet ni del moment històric que ens toca viure. Ens juguem el futur. Correm el risc d'esdevenir com els mohawk al Quebec (és a dir, els autòctons del país existents abans que hi arribessin les onades de francesos i anglesos, que van acabar ofegant-los i esdevenint una petita minoria a casa seva). De moment, però, ni hem guanyat ni l'hem perdut, la partida. Però l'empat infinit no existeix.

HO TENIM COMPLICAT, CERTAMENT. Però si fins ara, i en dictadures, ens en hem sortit, seria molt lamentable que perdéssim la batalla en democràcia. El que hem de tenir clar és que el futur depèn de nosaltres. Ningú de fora vindrà a salvar-nos, ningú. Estem sols. Però no hem de ser catastrofics ni pessimistes. No hem perdut. Però, això sí: si no ens hi posem, perdrem, segur. Per tant, que els nouvinguts acabin decantant la balança cap a la catalanitat, només depèn de nosaltres. Si no fem res, tot juga a favor de l'espanyolitat, perquè el terreny de joc no és pla, fa baixada i la inèrcia juga a favor d'ells. Per això, ens fa falta un pla estratègic, que de moment no tenim. Ens falta saber quin país volem per d'aquí a vint-trenta anys; ens falta saber amb què comptem i saber quins passos hem de seguir per apropar-nos a la fita marcada. La catalanitat és en joc i mentre no ens hi posem de debò, l'espanyolitat anirà avançant a Catalunya.

Com el seu xandall...

Bernat Dedéu

Filòsof i músic

La fotografia es repeteix, dissortadament. Dijous passat, la presidenta xilena Michelle Bachelet va decidir reunir-se amb el tirà del xandall al seu temple corcat de l'Havana. Ho havia fet també,

fa unes setmanes, Cristina Fernández de Kirchner, una peça més del degoteig patxanguer de mandatariis “amics de Cuba” que visiten el dictador, entre els qual destaca aquell narcicista-leninista que s'ha regalat una Constitució calcada al seu ego. La fotografia es repeteix, i així la mostraven els diaris, mencionant també que Bachelet trobava Castro “en molt bon estat, actiu i àgil”, i recordant —de passada— el su-

port del govern cubà a Bolívia en un assumpte marítim que ni em penso molestar a consultar. Res més. Ni una menció al curiós hàbit d'aquests líders (que, segons sembla, fan dir-se demòcrates) de no reunir-se amb la dissidència cubana. Ni un recordatori de les detencions, a principis de gener, d'uns membres del grup cubà prodemocrata (és a dir polític) Agenda Para la Transició, que havien

gosat demanar entrevistar-se amb les dues presidentes; tot un pecat. Ni un comentari sobre la Fira del Llibre de l'Havana, dedicada enguany a Xile i inaugurada per Bachelet, que comptava també amb el lleuger detall d'haver censurat alguns autors xilens poc afins al règim, com Jorge Edwards. Ni rastre d'aquestes, diguem-ne, ni-mietats que potser interessaven a persones de bon informar-se. Ens hem quei-

xat mil vegades, amb raó, de com la comunitat internacional i la premsa silenciaven els nostres prec demòcrates quan Franco s'exhibia davant un polític estranger. I quin és el regal que els periodistes d'aquí fem als dissidents cubans? Quatre paraules d'interès raquític pel seu patiment i una foto del vell tirà, que —tot i agònic— manté la cruessa tan blanca i a punt d'estrena com el seu xandall...
bernatdedeu@gmail.com

EN DIRECTE

Vacances de febrer

Xavier Gual

Escriptor i professor

El conseller Maragall ha tornat a la càrrega amb noves propostes. La darrera pensada —aquesta en solitari— és avançar una setmana l'inici del curs escolar, per allò de treure els nens de casa quan els pares ja treballen. Per començar, el departament d'Educació s'haurà d'espolsar la son en ple mes d'agost per disposar de la llista definitiva d'altres i baixes de docents per als primers dies de setembre. Els centres, així, només tindran una setmana curta per posar a punt els grups de treball i les instal·lacions. Cal recordar que l'11 de setembre és la Diada i que alguns municipis encara tenen festes majors pendants. El que s'allargaria per un costat es compensaria a mitjans de febrer, per esponjar el trimestre. Segons la proposta, hi hauria una setmana “de vacances”, sense classes. El febrer segurament no és un bon mes perquè els pares demanin dies lliures; per tant, el problema que cohabitin amb els fills i es coneguin millor no se soluciona. Serà, això sí, un gran negoci que es farà, una vegada més, a costa dels diners dels progenitors, que quedaran atrapats per les seves inflexibles empreses. Casals, esplais, esquiuades. La meteorologia del febrer no convida precisament a programar gaires activitats a l'aire lliure. En tot cas, si a primària també es decideix eliminar la jornada intensiva del mes de juny i es fa matí i tarda, suposo que s'haurà pressupostat la instal·lació d'aire condicionat a tots els centres per no convertir els mòduls en fàbriques de pollets.
xgual.avui@gmail.com